

Els treballadors que venen de la vila baixen per anar a buscar allò que s'amaga sota la superfície. La feina és dura i perillosa, i de vegades la gent no torna. A la mina, hi ha una estació de tren. Des d'allà, es transporten els minerals al mar a través del país veí. Al port, es carreguen en un vaixell que els duu fins a Europa. La mina Luiswishi a la República Democràtica del Congo és una de les primeres mines de coure i cobalt explotades a la regió de Katanga. Va obrir les portes al 1900 i va ser propietat de la Union Minière de Haut-Katanga, una companyia minera belga coneguda avui com a Umicore, una de les empreses de tecnologia de materials més grans del món.

Com més contemplo la muntanya, més entenc que en realitat és un lloc d'extracció al revés, un pou miner invertit que arriba fins al cel, fent-se cada vegada més profund a mesura que se segueixen extraient minerals del sòl. Com si el temps s'invertís.

Aquest material prové d'aquella mina. Als anys 20, la Union Minière va fer un regal al Regne de Bèlgica. Es van exportar tones de coure a Brussel·les amb el propòsit de crear un monument que commemorés les gestes del rei Leopold II. El somni del rei era utilitzar el Congo, la seva colònia, per donar una nova vida a Bèlgica. I el Congo va resultar que tenia recursos naturals abundants que van fer realitat el seu somni. Malauradament, aquest somni també va causar la mort de més de 10 milions de congolesos. Leopold II no va trepitjar mai el Congo.

Aquest material també constitueix la base del nostre procés de fabricació. Les restes dels diversos monuments es bombegen a través d'un sistema de canonades i es filtren. En el pas següent, les pols es barregen amb líquids i solucions aglutinants. Les combinacions dels diversos materials que processem aquí es converteixen en un nou material híbrid preparat per ser transformat.

Com es pot veure, la majoria dels components extrets s'afegeixen aquí mateix al procés de fabricació, però, per descomptat, als nostres arxius sempre guardem les mostres dels líders triturats.

Estan organitzades en dues grans famílies de materials: els metalls i les pedres.

El material que processem ara mateix, per exemple, és bronze, un metall molt durador. És molt resistent a la corrosió. Ja se sap, la merda d'ocell...

Aquí tenim unes restes esplèndides dels Conquistadores espanyols.

I aquí, al fons, una col·lecció d'escultures comunistes de ciment.

El ciment és el veritable material de l'esquerra, perquè permet canvis ràpids.

Però hi ha un dels meus preferits, un Adolf Hitler. Va ser un regal de Mussolini, un marbre d'Itàlia. Bé, el marbre és un mineral carbonatatat cristal·litzat, àmpliament emprat en les escultures clàssiques perquè la seva lleugera translucidesa s'assembla a la pell humana. Tot i així, si el comparem amb metalls com el bronze, el marbre és inflexible i, per tant, també fràgil i vulnerable als trencaments.

D'acord, podria explicar moltes històries com aquesta, però anem al gra: pots pensar que has acabat amb el passat, però el passat no ha acabat amb tu.

Els monuments cauen, però els seus materials continuen dempeus.

Així doncs, aquí, a la nostra fàbrica, produïm, a partir dels diferents líders del passat, una pasta nova, gris i flexible. Una pasta del passat. Aquí la teniu. Agafeu-la, és vostra. Crec que esteu preparats per a la sala següent. És hora que continueu endavant.

SALA 6 <i>(intèrpret Lisi Estaras)</i>

ESPERANÇA
ESPERANÇA
ESPERANT
AMB SORT
DE VERITAT QUE HO ESPERO
ESPERANÇA
HOP HOP HOP
HOP HOP HOP
HO SENTO PERÒ NO HI HA ESPERANÇA
UTOPEIA
SENSE ESPERANÇA
DESESPERADAMENT
DESESPERADAMENT ENTREGATS...
DESESPERACIÓ
NOP
TIRA
GUAI
AMUNT
LA CORDA

Crec que Déu era massa vell al principi. Si no fos així, no s'hauria aturat mai la tarda del sisè dia. Ni tan sols al mil·lèsim dia. Ni tanpoc avui. Això és tot el que tinc en contra seu. Que es podia cansar. Que es va pensar que el seu llibre s'acabava amb la creació de l'ésser humà. I que va guardar la ploma per esperar quantes edicions se n'imprimien. Que no fos un artista és molt trist.

HIP HIP, ESPERANÇA
ENTRENADORA D'ESPERANÇA
CARRERA A L'ESPERANÇA
SEGURETAT DEL PAÍS DE L'ESPERANÇA
L'ESPERANÇA ÉS ON SIGUI EL COR (L'ESPERANÇA ÉS ON SIGUI L'ART)
ASSEGURANÇA DE L'ESPERANÇA
INVESTIGACIÓ DE L'ESPERANÇA
HOMO ESPERANCENS
HULA HOOP DE L'ESPERANÇA
EL SHOW HA D'ESPERANÇAR
ESPERO A CASA
ESPERANÇAR A LA CORDA
ESPERANÇAT I A FORA

LLAR ESPERANÇADA
LLAR ESPERANÇA'T

TEMPORADA 23/24

Mount Average

creació Julian Hetzel

19 i 20/01/24

Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (escenari)

KATHARSIS

SALA 1 <i>(intèrpret Pitcho Womba Konga)</i>

Seieu.

Si us plau, poseu-vos còmodes.

Espero que hagueu tingut un bon dia.

Us dono la benvinguda a la nostra fàbrica. Aquí oferim un servei per explorar noves relacions entre passat, present i futur.

M'agradaria que parléssim una estoneta, fer una mica de conversa.

Tinc tres preguntes per a vosaltres:

La primera és: Què significa *futur*?

La segona seria: De què té més por la nostra societat?

I la tercera pregunta és: Quina és l'essència de la natura?

Comencem per la primera: Ens podeu dir què significa per a vosaltres el futur?
... *(el públic respon)*
Gràcies.

I vostè, què me'n diu de la por?
Què creu que li fa més por, a la nostra societat?
... *(el públic respon)*
Hmmm.

Pot respondre vostè la tercera pregunta?
Quina és l'essència de la natura?
... *(el públic respon)*
Gràcies.

Sabeu? Per a mi el futur és líquid. El que més tem la nostra societat és el passat.

El passat de l'altre, però sobretot el passat lligat a la nostra pròpia història.

I per últim, crec que l'essència de la natura és el canvi. I sabeu què? Aquest canvi se'ns apareix com a temps.

Tot és en constant moviment. Les coses són com són perquè mai seguiran sent com són.

Ho repetiré. Escolteu atentament. Les coses són com són perquè mai seguiran sent com són.

El cos, per exemple. Els nostres cossos no són els mateixos de fa un mes. Estem fets de tot el que mengem, bevem, consumim i inhalem –però també de tot allò que deixem enrere: la suor, el vòmit, l'orina i fins i tot la merda... Així doncs, hem d'acceptar perdre, renunciar i deixar anar.

Puc sentir la vostra por.

Per què tenim por els uns dels altres? Per què tenim por dels fluids i líquids de la resta?

Jo soc aigua! Tu ets aigua! Tots som aigua en diferents recipients! Per això és tant fàcil trobar-nos! I algun dia ens evaporarem junts!

Si algú com jo parla amb algú com vostè, digueu què veieu?

l'liure

Sabeu què... oblideu aquesta pregunta. No es tracta de mi, es tracta de vosaltres.

En aquesta fàbrica hem desenvolupat un mètode únic per digerir el passat. Així, aquest passat pot trobar noves formes d’encaixar en el present. Per tant, l’hem de trencar per fer-lo – canviar.

Aquí podem veure coses que vosaltres no veieu. Fins i tot si no sabem on anem, sabem que hi volem ser!

Som un organisme famèlic. Tot el que pugueu menjar. Convertim la història en especulació.

Vull que us uniu amb mi en aquesta incertesa.

Abraceu la fluïdesa, abraceu la transformació, abraceu el deixar anar, abraceu la destrucció i la creació. Abraceu la reconstrucció.. abraceu el fer i el desfer. Us convido a unir-vos al procés, a abraçar l’experiència. Només en moviment permanent trobarem l’estabilitat.

Heu de continuar pensant en aquesta frase i quan aquest llum s’obri, us demanaré que passeu a la sala següent. Gràcies per compartir aquest moment amb mi i espero que gaudiu de la visita. Gràcies.

SALA 2 *(instruccions per a les mans)*

Si us plau, passeu a la sala següent. No tingueu por, seré allà amb vosaltres. D’acord. Seieu. Us convido a participar en un exercici donant forma al desconegut. Us guiaré a través d’aquest procés. Si us plau, seguiu les meves instruccions. M’agradaria que fiquéssiu les mans per aquests forats. Fiqueu-hi les mans fins al colze. No tingueu por. No cal que us preocupeu de res. Sentiu-vos lliures de tancar els ulls. Exploreu l’altre costat. Al centre, hi trobareu un volum. És just davant vostre. Exploreu-lo. Toqueu-lo. Agafeu-lo amb les mans. Sentiu-ne la gravetat. Gireu-lo. Proveu-ne l’elasticitat. Ara podeu intentar retòrcer aquest objecte. Ara trenqueu-lo en dues parts. Quedeu-vos amb la part més pesant a les mans i deixeu estar l’altra. Molt bé. Els pròxims cinc minuts m’agradaria que donéssiu forma a la idea següent: per què lluito? Teniu temps. No tingueu pressa. Continueu transformant-lo. Confieu. La imatge apareixerà. Projecteu una visió. No us concentreu en el resultat. Tot és en el procés. Gaudiu del procés. No us compliqueu gaire. Fes-ho senzill. Potser ha arribat hora de centrar-se en els detalls. Ara, si us plau, agafeu l’altra meitat del material amb les mans. Ara m’agradaria que us centréssiu en el vostre temor més arrelat: què em fa por? Expressheu-ho amb el material. Penseu en què us la provoca. Recordeu: no es tracta del resultat. Penseu en l’energia que produeix la por i passeu-la al material. Queden 30 segons. Tu pots. El temps s’acaba. Acabeu-lo en 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, i pareu. Alceu les mans i poseu els palmells cap amunt. Preneu-vos un moment per reflexionar sobre què acaba

de passar. Penseu en les decisions que podeu prendre. Teniu el poder de transformar alguna cosa. Per què no ho feu realitat? El poder de transformar la realitat és a les vostres mans. Potser ha arribat l’hora d’obrir els ulls. D’acord, enretireu les mans. La pols que teniu als palmells és el passat. Si us plau, entreu a la sala següent passant pel marc vermell de l’esquerra.

SALA 3 *(text vídeo)*

Pitcho
Hola altra vegada.

Som un organisme famèlic. Ens alimentem del passat i ens servim al bufet que la història ha fet per a nosaltres.

Tot el que pugueu menjar.

En aquesta fàbrica fem pols del poder.

Pols del poder.

Pols del poder.

Powder from power
All you can eat.
Powder from power.

Això és només la punta de l’iceberg. El material i la seva història són allò que s’amaga sota la superfície.

La pols del passat mai no desapareix.

Mai no desapareix.

La recollim i la utilitzem per produir un material nou.

Sarkozy
Estimats amics, soc francès, sou francesos, som francesos. És una sort ser francès. És un privilegi ser francès. Però, ho recordem prou? Entenem però què significa ser francès? Aquesta preciosa identitat, que hem heretat i que en tot moment hauríem de merèixer – som plenament conscients de què representa? Aquesta identitat ens acompanya com l’aire que respirem. Ensensem que és així, com ha estat sempre, i com sempre serà.

És tan cert? De fa uns anys, el dubte ha començat a sorgir entre nosaltres. La França que crèiem eterna, igual que els seus ermots bretons de granit, igual que els seus grans altiplans de l’Aubrac– molts francesos es pregunten: no és França en vies de dissolució, d’esborrar-se, de desaparèixer a través de renunciies, covardia, retrocessos, resignacions? Aquesta pregunta sobre França i la seva sostenibilitat és essencial. Els propers anys, estimats amics meus, estimats conciutadans, França serà sempre França?

Trump
Som pioners. Som exploradors. Vam assentar el Nou Món, vam construir el món modern, vam canviar la història per sempre quan vam abraçar la veritat eterna que tots hem estat creats com a iguals per la mà de Déu totpoderós.

Aquesta nació és el nostre llenç i aquest país és la nostra obra mestra.

This nation is our canvas, and this country is our masterpiece.

Quan els anarquistes van començar a enderrocار les nostres estàtues i monuments aquí a fora, vaig signar una ordre immediatament: 10 anys de presó. I va ser un miracle. Tot es va aturar. No més estàtues, van dir, és massa temps, tot mirant-se l’estàtua. Crec que l’enderrocarem. Després van dir: 10 anys de presó? Crec que és massa temps. Tornem a casa.

Lukaixenko
Estimats amics, arriba l’època més meravellosa de l’any, quan el passat, el present i el futur es tornen una sola cosa i només tenim alguns segons per avaluar allò que hem fet, per pensar en què ens espera. La forma en què veurem Bielorússia demà depèn de cadascun de nosaltres. Aquest any ha estat diferent per a tots nosaltres. Hem perdut gent propera, hem fet noves amistats, hem donat a llum i criat fills. Són coses normals a la vida.

Però el més important és que hem mantingut cels pacífics per als bielorrussos, i no hi ha por ni desesperació per la guerra als ulls dels nostres fills. Aquest serà l’any del treball dur, de victòries i pèrdues. Junts podem fer l’impossible. Superarem definitivament totes les barreres i assegurarem el futur de la nostra Pàtria. No puc deixar d’esmentar aquells conciutadans nostres que ara estan de servei: guardians de les nostres vides que mantenen la seguretat militar i econòmica de Bielorússia. Moltes gràcies pel vostre servei i compromís!

Espero que la nostra Bielorússia natal amb la seva riquesa natural, el seu magnífic i espiritualment inspirador llegat cultural, la nostra gent sàvia, amable i treballadora prosperin i visquin en pau i harmonia per sempre. Avui el país necessita especialment el vostre intel·lecte i la vostra energia. Si us plau, recordeu: la llar és el lloc d’entre tots els llocs on som més estimats i encoratjats.

Pitcho
Pols del poder!

Powder from power!

Aquesta fàbrica no produeixi res. Tot es tracta de... el procés sense fissures d’esdevenir...

Recordeu, el futur és líquid.

The future is liquid.

Si us plau, passeu a la sala següent.

SALA 4 *(intèrpret Jana De Kockere)*

Els turons estan coberts d’una densa vegetació. Arbres majestuosos formen una capa verda que s’adapta al terreny. Bromèlies, Venus atrapamosques, falgueres, orquídiies, arrels de contrafort i arbres Kapok. També s’hi poden trobar antics arbres de caoba, alguns dels quals tenen centenars d’anys. Entre els dos turons hi passa un riu, que alimenten torrenteres d’aigua. Al nord-est, hi ha una petita vila, formada per un assentament de cases de treballadors. Els carrers estan desorganitzats i els edificis estan construïts amb materials humils. Just aquí, al cantó est del turó, s’ha talat el bosc. S’hi ha excavat un forat, capa per capa, com escales que baixen fins al nucli de la terra.